

Воробчак О. А.,*аспірант кафедри кримінального права, процесу та криміналістики
Київського університету інтелектуальної власності та права
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ОЗНАКИ ДЕЛЕГУВАННЯ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Анотація. Актуальність теми статті зумовлена тим, що в доктрині кримінального процесу делегування процесуальних повноважень не набуло достатнього розроблення, що свідчить про доцільність з'ясування змісту поняття «делегування» на основі ознак, якими воно характеризується в інших галузях права та інших науках з урахуванням їх прийнятності для характеристики делегування у кримінальному провадженні. Це зумовило постановку як мети статті виокремлення на основі розробок у галузях конституційного, муніципального й адміністративного права ознак делегування процесуальних повноважень у кримінальному провадженні.

Встановлено, що делегування процесуальних повноважень у кримінальному процесі, як і делегування повноважень в конституційному, муніципальному й адміністративному праві, характеризується притаманними йому метою, змістом, предметом і суб'єктами.

Здійснено детальну характеристику мети і змісту делегування процесуальних повноважень. Доведено, що за своєю правовою природою делегування процесуальних повноважень є їх передачею від одного учасника кримінального провадження до іншого, яка здійснюється у випадках, передбачених нормами кримінального процесуального закону. Обґрунтовано, що предмет делегування становлять делеговані повноваження – процесуальні повноваження одного учасника кримінального провадження, які передаються іншому. Встановлено, що делегування процесуальних повноважень характеризується низкою засад, на основі яких воно здійснюється та до числа яких належать: законність; доцільність; ефективність; обов'язковість виконання.

Наголошено, що суб'єктами делегування процесуальних повноважень є: 1) держава в особі законодавця – в разі делегування процесуальних повноважень на підставі закону; 2) відповідні учасники кримінального провадження, коло яких є достатньо широким і зумовлюється видами делегування. Розкрито коло учасників кримінального провадження, які є суб'єктами делегування процесуальних повноважень.

Розкрито зміст інших ознак делегування процесуальних повноважень, з урахуванням яких воно є строковим, не призводить до зміни компетенції учасника кримінального провадження, процесуальні повноваження якого передаються, та може супроводжуватися покладенням на уповноваженого суб'єкта відповідальності за невиконання або неналежне виконання делегованих повноважень. Доведено, що переделегування (субделегування) процесуальних повноважень із точки зору законодавця є неприпустимим: уповноважений суб'єкт повинен виконати їх особисто. Встановлено розбіжності, притаманні делегуванню процесуальних повноважень у кримінальному провадженні, порівняно із наведеною його схожістю з делегу-

ванням повноважень у конституційному, муніципальному й адміністративному праві.

Ключові слова: процесуальні повноваження, делегування процесуальних повноважень, делеговані повноваження, суб'єкти делегування.

Постановка проблеми. Дослідження змісту делегування процесуальних повноважень і механізму його здійснення в ході кримінального провадження є неможливим поза розкриттям поняття та сутності цієї правової категорії, оскільки правильне їх розуміння значною мірою впливатиме на достовірність отриманих наукових результатів. Водночас, термін «делегування» в нормах кримінального процесуального закону не вживається, хоча чинний КПК, як і попередні, закріплює норми, присвячені передачі процесуальних повноважень від одного учасника кримінального провадження до іншого. У доктрині кримінального процесу цей термін не набув достатнього розроблення, що свідчить про доцільність з'ясування змісту поняття «делегування» та ознак, якими воно характеризується, в інших галузях права та інших науках і встановлення сутності правових явищ, для позначення яких він використовується у вітчизняному законодавстві.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. З огляду на системний характер норм, присвячених передачі повноважень від одного суб'єкта іншому, делегування повноважень розглядають як самостійний інститут права тих його галузей, які врегульовують підстави і порядок здійснення самого делегування: конституційного [1, с. 72-73], муніципального [2, с. 195] та адміністративного [3, с. 71]. При цьому у правовій доктрині значна увага присвячена виокремленню ознак делегування процесуальних повноважень, яких на підставі аналізу наукових праць, з тими або іншими уточненнями, можна виокремити близько двадцяти [2, с. 124-125; 4, с. 54; 5, с. 126; 6, с. 31-32; 7, с. 185; 8, с. 177-178; 9, с. 284]. Виходячи з того, що ознаки, притаманні делегуванню повноважень, є основоположними рисами, сукупність яких дозволяє визначити його сутність, виокремлена на основі аналізу доктринальних підходів їх кількість є надмірною та вказує не лише на поняття самого делегування, але й механізм його здійснення. Водночас, частина з цих ознак, із тими або іншими застереженнями, може бути покладена в основу визначення поняття «делегування процесуальних повноважень», що зумовлює необхідність звернення до їх дослідження крізь призму кримінального процесу.

Метою статті є виокремлення на основі розробок у галузях конституційного, муніципального й адміністративного права ознак делегування процесуальних повноважень у кримінальному провадженні.

Виклад основного матеріалу. Як і делегування повноважень в конституційному, муніципальному й адміністративному праві, делегування процесуальних повноважень у кримінальному процесі характеризується притаманними йому метою, змістом, предметом і суб'єктами.

Мета делегування процесуальних повноважень відображає спрямованість їх передачі на досягнення конкретного результату. Вона полягає в забезпеченні ефективності реалізації процесуальних повноважень учасників кримінального провадження, які підлягають делегуванню (наприклад, делегування відповідним прокурором на підставі ч. 5 ст. 36 КПК повноважень щодо здійснення досудового розслідування кримінального правопорушення іншому органу досудового розслідування, в тому числі слідчому підрозділу вищого рівня в межах одного органу), або своєчасності їх виконання за наявності об'єктивних чинників, які перешкоджають цьому (наприклад, делегування за відсутності підрозділу дізнання повноважень керівника органу дізнання керівнику органу досудового розслідування на основі п. 7-1 ч. 1 ст. 3 КПК) [10].

Розкриваючи зміст делегування процесуальних повноважень, доцільно звернутися до наведених у правовій доктрині дефініцій поняття «делегування повноважень» із точки зору їх придатності для використання у кримінальному процесі. Аналіз визначень цього поняття свідчить, перш за все, про притаманні їм розбіжності в частині визначення правової природи самого делегування. Так, делегування повноважень визначається як передача повноважень [6, с. 31], наділення ними [9, с. 284] або їх надання [3, с. 97-98], процес передачі повноважень [5, с. 126], механізм їх передачі [11, с. 127], двосторонні імперативні правовідносини щодо їх передачі [12, с. 232] тощо.

За своєю правовою природою делегування процесуальних повноважень є їх передачею від одного учасника кримінального провадження до іншого, яка здійснюється у випадках, передбачених нормами кримінального процесуального закону. При цьому законодавець в одних випадках прямо передбачає делегування процесуальних повноважень через відсутність певного учасника кримінального провадження (наприклад, судового розпорядника) або наявність певного стану (зокрема, воєнного), а в інших – надає вказаному у відповідних нормах КПК учаснику кримінального провадження право делегувати належні або неналежні йому процесуальні повноваження іншому учаснику задля досягнення мети їх делегування.

У першій групі випадків делегування здійснюється на підставі закону та передбачає передачу процесуальних повноважень від одного учасника кримінального провадження до іншого шляхом покладення на останнього законодавцем, який діє від імені держави як делегуючого суб'єкта, обов'язку їх виконання за наявності відповідних юридичних фактів. У другій групі випадків делегування процесуальних повноважень здійснюється на підставі процесуального рішення учасника кримінального провадження – делегуючого суб'єкта і, відповідно, набуває характер процесу, що складається з низки процесуальних дій, визначених нормами кримінального процесуального закону, передбачає передачу ним відповідних повноважень іншому учаснику кримінального провадження та відбувається у формі правовідносин щодо їх делегування.

Делегування процесуальних повноважень у випадках, які нормами КПК не передбачені, є неправомірним, на що, зокрема, звертається увага в окремих нормативно-право-

вих актах стосовно доручень. Так, із урахуванням абз. 2 ч. 2 ст. 5 Закону «Про Бюро економічної безпеки України», будь-яке доручення, спрямоване до БЕБ та його працівників, що стосується питань досудового розслідування в конкретних кримінальних провадженнях і не передбачене КПК, є неправомірним і не підлягає виконанню, а в разі його отримання Директор БЕБ або його працівник зобов'язаний невідкладно проінформувати про це в письмовій формі правоохоронні органи [13].

Предмет делегування становлять делеговані повноваження – процесуальні повноваження одного учасника кримінального провадження, які передаються іншому. Залежно від виду делегування передаватися делегуючим суб'єктом можуть, як правило, лише окремі процесуальні повноваження, на які міститься вказівка в нормах кримінального процесуального закону. Водночас, в окремих випадках законодавець прямо вказує на делегування всього комплексу повноважень, що належать відповідному учаснику кримінального провадження. Зокрема, в повному обсязі делегуються повноваження керівника органу дізнання керівнику органу досудового розслідування (п. 7-1 ч. 1 ст. 3 КПК) і судового розпорядника секретарю судового засідання (ч. 4 ст. 74 КПК) [10].

Делегування на підставі закону передбачає передачу одному учаснику кримінального провадження процесуальних повноважень, які належать до компетенції іншого. Делегування на підставі процесуального рішення делегуючого суб'єкта, залежно від його виду, дозволяє передати процесуальні повноваження, які можуть як входити до компетенції делегуючого суб'єкта, так і не належати до неї. У переважній більшості випадків делеговані повноваження належать до компетенції делегуючого суб'єкта. Наприклад, прокурором можуть бути делеговані слідчому повноваження щодо здійснення письмового повідомлення про тимчасове обмеження конституційних прав осіб у ході проведення негласних слідчих (розшукових) дій і забезпечення збереження інформації, отриманої внаслідок втручання у приватне спілкування, або певного її фрагменту, щодо яких прокурор має намір використати їх під час судового розгляду як доказ (ч. 1 ст. 253 та ст. 259 КПК) [10], що входять до компетенції прокурора. Виняток із цього становлять випадки доручення прокурором слідчому, органу досудового розслідування проведення у встановлений ним строк слідчих (розшукових) та інших процесуальних дій, оскільки прокурор уповноважений нормами кримінального процесуального закону на проведення зазначених дій в субсидіарній формі (п. 4 ч. 2 ст. 36 КПК) [10]. Поряд із цим, не виключається можливість делегування процесуальних повноважень, які делегуючому суб'єкту не належать, але щодо яких він вправі здійснювати розпорядчі дії з передачі іншому учаснику кримінального провадження задля досягнення мети делегування. Зокрема, це стосується випадків доручення прокурором проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій відповідним оперативним підрозділам (п. 5 ч. 2 ст. 36 КПК) [10].

Наведене свідчить про часткову відповідність делегування процесуальних повноважень у кримінальному провадженні ознаці делегування повноважень в конституційному, муніципальному й адміністративному праві, відповідно до якої делегуватися можуть тільки окремі повноваження, що складають частину компетенції відповідного органу публічної влади [4, с. 54; 6, с. 31; 9, с. 284].

Поряд із притаманними йому метою, змістом і предметом, делегування процесуальних повноважень характеризується низкою засад, на основі яких воно здійснюється. До їх числа належать засади: 1) законності, відповідно до якої в ході делегування процесуальних повноважень суб'єкти делегування зобов'язані неухильно додержуватися вимог КПК; 2) доцільності, з урахуванням якої делегування процесуальних повноважень підлягає здійсненню у випадках, коли їх виконання учасником кримінального провадження, від якого вони передаються, є менш ефективним, ніж іншим, котрому вони делегуються, або неможливим через існування об'єктивних чинників (зокрема, внаслідок відсутності об'єктивної можливості виконання слідчим суддею повноважень, вказаних в абз. 5 ч. 1 ст. 615 КПК, в умовах воєнного стану, внаслідок відсутності посади судового розпорядника у штатному розписі відповідного суду або її незаміщення у встановленому законодавством порядку тощо); 3) ефективності, згідно з якою делегуючий суб'єкт прогнозує результати виконання процесуальних повноважень учасником кримінального провадження, на якого вони покладені, на підставі чого визначає доцільність їх подальшої реалізації ним або передачі цих повноважень іншому учаснику; 4) обов'язковості виконання, відповідно до якої уповноважений суб'єкт зобов'язаний виконати делеговані повноваження, а відмова від їх виконання не допускається.

Суб'єктами делегування процесуальних повноважень є: 1) держава в особі законодавця – в разі делегування процесуальних повноважень на підставі закону (п. 7-1 ч. 1 ст. 7, ч. 4 ст. 74, ч. 1 ст. 214, абз. 5 ч. 1, ч. 2, 4 і 9 ст. 615, ч. 3 ст. 615-1, ч. 1 і 2 ст. 624 та п. 20-7 Перехідних положень КПК); 2) відповідні учасники кримінального провадження, коло яких є достатньо широким і зумовлюється видами делегування. Зокрема, до числа учасників кримінального провадження, які є суб'єктами делегування, належать: прокурор (ч. 6 ст. 218, ч. 1 ст. 253, ст. 259, ч. 3 ст. 281, ч. 1 і 2 ст. 290 та п. 20-7 Перехідних положень КПК), у тому числі Генеральний прокурор (виконувач обов'язків Генерального прокурора), його перший заступник і заступники, керівник обласної прокуратури (ч. 5 ст. 36 і ч. 2 ст. 481 КПК), його перший заступник і заступники (ч. 5 ст. 36 КПК); відповідна обласна прокуратура (ч. 1 ст. 587 КПК); керівник відповідного органу прокуратури (абз. 5 ч. 1 і ч. 2 ст. 615 КПК); орган досудового розслідування, у тому числі слідчий підрозділ вищого рівня в межах одного органу (ч. 5 ст. 36 КПК), а також орган досудового розслідування, під юрисдикцією якого знаходиться територія, на якій підлягають проведенню слідчі (розшукові) та негласні слідчі (розшукові) дії (ч. 6 ст. 218 КПК); керівник органу досудового розслідування (п. 7-1 ч. 1 ст. 3 та ч. 1 ст. 214 КПК); слідчий (п. 3 ч. 2 ст. 40, ч. 6 ст. 218, ч. 1 ст. 253, ст. 259, ч. 3 ст. 281 та ч. 1 і 2 ст. 290 КПК); дізнавач (п. 3 частини 2 ст. 40-1 КПК); оперативні підрозділи (ч. 3 ст. 281 КПК), у тому числі відповідні (п. 5 ч. 2 ст. 36 КПК); секретар судового засідання (ч. 4 ст. 74 КПК); 3) інші суб'єкти, які беруть участь у кримінальному провадженні, але не є його учасниками: інший суд, ніж той, в межах територіальної юрисдикції якого вчинено кримінальне правопорушення (ч. 9 ст. 615 КПК); слідчий суддя іншого суду, ніж той, в межах територіальної юрисдикції якого здійснюється досудове розслідування (ч. 4 ст. 615 і ч. 3 ст. 615-1 КПК); центральний орган України у розумінні п. 6 ст. 541 КПК (ч. 1 ст. 587 КПК); прокурор МКС та уповноважені ним працівники МКС (ч. 1 і 2 ст. 624 КПК) [10].

Делегування не призводить до зміни компетенції учасника кримінального провадження, процесуальні повноваження якого передаються. Це пояснюється тим, що відповідні процесуальні повноваження на підставі норм кримінального процесуального закону продовжують залишатися в його компетенції, але з огляду на їх делегування підлягають виконанню іншим учасником кримінального провадження в конкретному кримінальному провадженні. І, навпаки, компетенція учасника кримінального провадження, якому делегуються процесуальні повноваження, розширюється за рахунок надання йому додаткових повноважень. Водночас, розширенню компетенції учасника кримінального провадження притаманний тимчасовий характер.

Відповідно, у будь-якому випадку делегування процесуальних повноважень є строковим, хоча строковість їх передачі делегуючим суб'єктом іншому учаснику кримінального провадження може мати як визначений, так і невизначений характер. У разі делегування на підставі закону строку передачі процесуальних повноважень притаманний невизначений характер, що зумовлено його закінченням із настанням подій або зміною станів, передбачених нормами кримінального процесуального закону (наприклад, повноваження слідчого судді, визначені абз. 5 ч. 1 ст. 615 КПК, підлягають виконанню керівником відповідного органу прокуратури до закінчення одного або обох таких станів: воєнного стану та відсутності об'єктивної можливості виконання слідчим суддею цих повноважень; повноваження судового розпорядника підлягають виконанню секретарем судового засідання на підставі ч. 4 ст. 74 КПК на час відсутності посади судового розпорядника у штатному розписі відповідного суду або її заміщення у встановленому законодавством порядку [10] тощо). У разі делегування на підставі процесуального рішення делегуючого суб'єкта строк передачі процесуальних повноважень може бути як абсолютно, так і відносно визначеним. Абсолютно визначеним є строк делегування процесуальних повноважень, визначений процесуальним рішенням делегуючого суб'єкта (наприклад, дорученням прокурора відповідному оперативному підрозділу проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій в порядку п. 5 ч. 2 ст. 36 КПК), а відносно визначеним – строк, встановлений нормами кримінального процесуального закону як процесуальний строк проведення відповідних процесуальних дій або провадження в конкретній стадії в цілому, в тому числі й передбачений ними як граничний або розумний (зокрема, делегування повноважень щодо здійснення досудового розслідування кримінального правопорушення іншому органу досудового розслідування, у тому числі слідчому підрозділу вищого рівня в межах одного органу, здійснюється в межах граничного строку досудового розслідування, визначеного відповідно до ст. 219 КПК, у тому числі з урахуванням їх продовження з підстав і в порядку, визначених нормами § 4 гл. 24 КПК, тощо) [10].

Делегування процесуальних повноважень може супроводжуватися покладенням на уповноваженого суб'єкта відповідальності за невиконання або неналежне виконання делегованих повноважень. Підстави відповідальності та її види залежить від виду делегування процесуальних повноважень і підлягають детальному висвітленню в контексті дослідження проблематики кримінальної процесуальної правосуб'єктності суб'єктів правовідносин щодо делегування.

Переделегування (субделегування) процесуальних повноважень із точки зору законодавця є неприпустимим: уповноважений суб'єкт повинен виконати їх особисто. У разі делегування процесуальних повноважень відповідному органу, його керівник або інша уповноважена особа визначає конкретного виконавця делегованих повноважень. Наприклад, у разі доручення відповідним прокурором здійснення досудового розслідування кримінального правопорушення іншому органу досудового розслідування на підставі ч. 5 ст. 36 КПК, керівник органу досудового розслідування, відповідно до п. 1 ч. 2 ст. 39 КПК уповноважений визначати слідчого (слідчих), який здійснюватиме досудове розслідування, а у випадках здійснення досудового розслідування слідчою групою – визначати старшого слідчої групи, який керуватиме діями інших слідчих [10]. Водночас, у таких випадках має місце не переделегування (субделегування) процесуальних повноважень, а покладення їх виконання на певного слідчого (слідчих), який здійснюватиме їх у кримінальному провадженні, досудове розслідування якого доручено органу досудового розслідування, слідчим якого він є.

Поряд із наведеною схожістю з делегуванням повноважень у конституційному, муніципальному й адміністративному праві, делегуванню процесуальних повноважень у кримінальному провадженні притаманні розбіжності з ним. По-перше, хоча в переважній більшості випадків делегування процесуальних повноважень відбувається на підставі процесуального рішення делегуючого суб'єкта, водночас, в окремих випадках воно підлягає здійсненню суто на підставі приписів кримінального процесуального закону та не потребує такого рішення (зокрема, це стосується делегування повноважень керівника органу дізнання відповідно до п. 7-1 ч. 1 ст. 3 КПК, судового розпорядника на підставі ч. 4 ст. 74 КПК, слідчого судді згідно з п. 20-7 Перехідних положень КПК тощо). По-друге, вказівка на потребу обґрунтування доцільності делегування процесуальних повноважень міститься лише в окремих нормах кримінального процесуального закону (так, зі змісту ч. 5 ст. 36 КПК випливає обов'язок відповідного прокурора обґрунтувати у постанові неефективність досудового розслідування або наявність об'єктивних обставин, що унеможливають функціонування відповідного органу досудового розслідування чи здійснення ним досудового розслідування в умовах воєнного стану, абз. 6 ч. 2 ст. 615 КПК прямо закріплює обов'язок керівника відповідного органу прокуратури обґрунтувати правомірність здійснення ним повноважень слідчого судді, вказаних в абз. 5 цієї частини) [10]. По-третє, на відміну від інших галузей права, делегування процесуальних повноважень у кримінальному процесі, з огляду на публічно-правовий характер останнього, не може ґрунтуватися на згоді суб'єктів делегування, містити будь-які інші договірні засади і мати фінансове та матеріальне забезпечення, необхідне для реалізації делегованих повноважень, а передбачає обов'язковість виконання делегованих повноважень уповноваженим суб'єктом незалежно від зазначених обставин. По-четверте, норми кримінального процесуального закону не закріплюють можливість відкликання делегуючим суб'єктом процесуальних повноважень, делегованих ним іншому учаснику кримінального провадження.

Висновки. Проведений аналіз дозволяє стверджувати, що делегування процесуальних повноважень характеризу-

ється такими ознаками: 1) воно здійснюється за наявності відповідної законодавчої підстави; 2) його змістом є передача процесуальних повноважень; 3) воно здійснюється з метою більш ефективного виконання процесуальних повноважень учасників кримінального провадження, що підлягають делегуванню, або своєчасного їх виконання за наявності об'єктивних чинників, які перешкоджають цьому; 4) його предметом є делеговані повноваження; 5) воно здійснюється шляхом передачі делегованих повноважень від одного учасника кримінального провадження до іншого (в окремих випадках – до інших суб'єктів, які беруть участь у кримінальному провадженні, але не є його учасниками: слідчого судді та прокурора МКС); 6) воно носить строковий характер; 7) воно здійснюється на основі приписів норм кримінального процесуального закону або процесуального рішення делегуючого суб'єкта; 8) воно може супроводжуватися покладенням відповідальності за невиконання або неналежне виконання делегованих повноважень.

Література:

1. Кашишин М.А. Повноваження органів місцевого самоврядування в Україні та зарубіжних країнах: порівняльний аналіз: дис. ... д-ра філософії: 081 – Право. Київ, 2020. 208 с.
2. Тулик І.І. Конституційно-правові засади делегування повноважень як форма взаємодії органів публічної влади: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.02 – конституційне право; муніципальне право. Ужгород, 2016. 223 с.
3. Цабєка А.В. Адміністративно-правові засади проведення децентралізації органів виконавчої влади в Україні: дис. ... д-ра філософії: 081 – Право. Суми 2020. 215 с.
4. Шевчук С.В. Історія конституціоналізму: від святого писемства до конституційного тексту. Елементи конституціоналізму. *Юридичний журнал*. 2008. № 10. С. 51-56.
5. Терещук О. До питання розуміння делегування повноважень в адміністративно-правовій науці та судовій практиці. *Підприємництво, господарство і право*. 2016. № 8. С. 125-129.
6. Давидова В.А. Делегування повноважень у системі місцевого самоврядування в Україні: організаційно-правовий аспект: дис. ... канд. наук з держ. управління: 25.00.04 – місцеве самоврядування. Київ, 2021. 194 с.
7. Давидова В.А. Делегування повноважень в системі місцевого самоврядування в Україні: визначення сутності. *Держава і право. Серія Юридичні науки*. 2017. Вип. 75. С. 177-187.
8. Новак А.О. Окремі питання визначення правової природи делегованих повноважень органів місцевого самоврядування. *Державне будівництво та місцеве самоврядування*. 2014. Вип. 27. С. 173-186.
9. Артеменко І.А. Органи публічної адміністрації як суб'єкти адміністративно-процесуального права: теорія та практика: дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право. Одеса, 2017. 433 с.
10. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.
11. Іванцова З.А. Місцеве самоврядування (комунальне управління) в землях ФРН: порівняльно-правове дослідження: дис. ... д-ра філософії: 081 – Право. Київ, 2021. 208 с.
12. Сторожук І.П. Принцип делегування повноважень у місцевому самоврядуванні. *Університетські наукові записки*. 2005. № 4. С. 231-236.
13. Про Бюро економічної безпеки України: Закон України від 28.01.2021 р. № 1150-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1150-20>.

Vorobchak O. Signs of delegation of procedural powers in criminal proceedings

Summary. The relevance of the topic of the article is due to the fact that in the criminal procedure doctrine the delegation of procedural powers has not been sufficiently developed, and this indicates that it is expedient to clarify the content of the concept of «delegation» based on the features which characterize it in other branches of law and other sciences, with due regard for their suitability for characterizing delegation in criminal proceedings. This has led to the purpose of the article being to distinguish, based on the developments in the areas of constitutional, municipal and administrative law, the features of delegation of procedural powers in criminal proceedings.

It is established that the delegation of procedural powers in criminal proceedings, like the delegation of powers in constitutional, municipal and administrative law, is characterized by its inherent purpose, content, subject matter and subjects.

The author provides a detailed characterization of the purpose and content of delegation of procedural powers. It is proved that by its legal nature, delegation of procedural powers is their transfer from one participant to another in criminal proceedings, which is carried out in cases provided for by the provisions of the criminal procedure law. It is substantiated that the subject of delegation is delegated powers – procedural powers of one participant to criminal proceedings which are transferred to another. It is established

that the delegation of procedural powers is characterized by a number of principles on the basis of which it is carried out, including: legality; expediency; efficiency; and mandatory execution.

It is emphasized that the subjects of delegation of procedural powers are: 1) the State represented by the legislator – in case of delegation of procedural powers on the basis of law; 2) relevant participants to criminal proceedings, the range of which is quite wide and is determined by the types of delegation. The author reveals the range of participants to criminal proceedings which are the subjects of delegation of procedural powers.

The author reveals the content of other features of the delegation of procedural powers, with due regard to which it is fixed-term, does not lead to a change in the competence of the participant in criminal proceedings whose procedural powers are delegated, and may be accompanied by imposing liability on the authorized entity for non-performance or improper performance of the delegated powers. The author proves that re-delegation (sub-delegation) of procedural powers is inadmissible from the legislator's point of view: the authorized entity must personally exercise them. The author identifies the differences inherent in the delegation of procedural powers in criminal proceedings as compared to its similarity with the delegation of powers in constitutional, municipal and administrative law.

Key words: procedural powers, delegation of procedural powers, delegated powers, subjects of delegation.